

FÉRJ ÉS ATYA FÖLÖTT.

DALLAM: 13. «Jézus az én reményem...»

- ① Mi a virágnak élte? — Bimbózik, felvirul,
Kifejti színpompáját, — Aztán hervad, lehull;
Oly szép, de oly erőtlens! — Bántja a hő, a fagy . .
Oh te, virág, az ember — Éltének képe vagy.
- ② Meddig várnak reád, mint - Számlálják a napot...
S kinyílván, ékeid mily — Hamar elhúllatod;
Ma még elkápráztatják — Bimbóid a szemet
S holnap talán gyűrötten — A porban fekszenek.
- ③ Üveg alatt neveltek, — Vagy szült vadrózsató,
Királyi ajándék vagy, — Szebb, mint a drágakő, —
S ki ma keres, keresve, — Holnap tán meg se' lát,
Jó még, ha nem tapos le, — Szegény beteg virág!
- ④ Én is úgy értem átal — A boldog kezdeten,
Engem is megbecsültek, — Míg virult életem,
Míg szolgáltam hazámat, — Szülőközségemet,
Szívem a más tetszését - Mily könnyen nyerte meg...
- ⑤ Nem is rég ifjú voltam, — Test erős, szív vidám,
Egy boldog, szép család mert-Reménnyel nézni ráni,
Csak pár év s öreg lettem, — Kit többé a világ
Már nem keres, keresve... — Fájdalom, meg se' lát.
- ⑥ Úgy jött rám a betegség, — Mint a korai fagy . . .
Virág! Az emberek bús — Éltének képe vagy.
Bús sorsodra jutok hát, — Porba hüllok veled,
Nem számol a világ rám, — Talán el is feled.
- ⑦ Oh, nem lesz sorsom oly bús, — A hű emlékezet
Reám gondol, habár egy — Hervadt virág leszek,
Virág a könyvlapok közt, -Szép emlék, mind, ahány.
Szomorú szép emlék, mely — Könnyektől halavány.
- ⑧ A virág hogyha meghalt, - Többé nem lát tavaszt,
De énefelettem mégis — Egy szent remény virraszt,
Hogy új életre kelt majd — az Úr egy szent napon
S háznépemet az égben — Körültem láthatom.